

да прочете въ очитѣ на противника си опасността за него. Японецътъ разтреперанъ се подига да бѣга и отново страхливъ замира, като чува виковетѣ на руситѣ задъ гърба си.

Затичаха съ виковете и свирене казаци.

Желтиятъ войникъ, сгушенъ на мѣстото си, загледа ранения, съ здраво стиснати въ рѣцѣ пушка, готовъ да стане и прониже противника си. И русинътъ съ сжщата мисълъ наблюдаваше японца, стисналъ здраво пушката.

Виковетѣ на казацитъ се смѣсиха съ кръсѣцитѣ на японцитѣ. Долитатъ близки гърмежи, конски тропотъ, и всичко отново затихва. Само отдалече като грѣмотевица се чуваше топовния гърмежъ.

IV. Тѣ станаха приятели.

Недовѣрчиво се гледаха скрититѣ съсѣди съ затаени чувства: лицето на японца бѣ необикновено подвижно, а на русина конвулсивно се бърчеше отъ силнитѣ болки въ крака. Двамата бѣха тѣй близко легнали, че едина можеше съ щика на пушката си да достигне другия.

Минува минута, втора . . .

Ранениятъ гледаше, като че искаше да каже: мирувай, азъ нѣма нищо да ти направя, а японецътъ, подъ впечатлението на това, почна да се не страхува, кимна съ глава, усмихна се, бѣлнаха се бѣлитѣ му зѣби и направи знакъ да турятъ настрана пушките си. Ранениятъ послѣдва примѣра, като от-